

בשש צריכה האניה להפליג - ואסתר מהמסמר חבלתי מבוקש.

י' בחסון  
18 ביולי  
יום ה'

בשבע וחצי הפלגנו מאלכסנדריה. הים נסער קצת ע"י הרוח,

אך באניה הדבר כמעט לא מורגש.

הצעיר הערבי שהמסמרה שמה עליו עין יחד אחי, הוא לא מתולי כי אם מרונים ושמו אוביק, עורך אנשניה. בערב נפגשנו ושוחחנו ארוכות. הוא אמר שהוא מכיר אחי, כי בקר לפני חמש בארץ, בזמן בקורו של בלפור, ראני במשרד חוה"פ. נזכרתי שנפגשתי אז עם צעיר ערבי שהתעניין בחנוכה הפועלים. מדבריו נודע לי שהיה חבר במפלגה הקומוניסטית, אך גורש ממנה, כמו שאר חבריו האינטלקטואליים, בגלל אי-משמעת. עד היום הוא נוטה לקומוניזם, אך אינו רוצה לקבל על עצמו את עולה. כרגע נשארו לדבריו במפלגה רק פועלים. הסנהיג הוא פואד שמאלי, פועל מילדותו. הוא מכיר את אבו זיאן (דניאל), ברגר, ספר, על האחרון הוא אומר שהוא מנול גדול. הוא אנטיציוני "בחור מרכסיסט". הציונות היא אוטופיה, ומתנגדת למרכסיזם. אפילו הקומוניסטים היהודים הם לדבריו ציוניים. הוא יודע אמנם שהם נלחמים בציונות, אולם הם עושים זאת רק באונס, על פי פקודה מסוסקבה, אולם בלבם הם ציוניים... בכלל יחסו אליהם לא טוב. הם רק "סוכניי" מסוסקבה. הציונות תוסכת באימפריאליזם והיא נידונה לכליה. נסיח להסביר לו את הציונות שלנו, עד כמה ששפתי הרשתח לי (אנו משוחחים

צרפתי), אולם הוא אמר שציונותי היא תלום - כי אנו שנואים יותר מדי. הוא סתיחס גם בשלילה לתנועה הלאומית הערבית, אבל התנגדותי היא רק מדומה. הוא רכש לו במקצת את הפבזיאולוגיה המרכסיסטית ומלביש בה את רגשותיו הלאומיים. הוא נועץ לועידת האנטי-אימפריליסטית המכנסת בעשרים ואחד ליולי בפרנקפורט. הוא שאלני אם יהיה שם גם ארצישראלי, כלומר ערבי. הוא התנצל: אמנם אין הבדל בין יהודי ארמני וערבי, אולם זה סוזר כשארמני למשל, מופיע בחור בא כוח סוריה, שיש בה שלשה סיליונים ערבים נגד איזה רבבות ארמנים. בסוריה, ספר לי, יש התחלה של תנועת פועלים. כשלש מאות פועלי טבק בלבנון הם מאורגנים. עכשיו מנסים לארגן את פועלי הדפוס בבירות. הממשלה אינה מרשה כל ארגון של פועלים. שאלתיו מדוע אינם פונים לסוציאליסטים בצרפת שיעזרו להם. "למנוולים האלה" - אמר. כולם סרינוול ועד בלום הם חבר רמאים ונבזים. הם הצביעו בעד תקציב המלחמה נגד סוריה. פול בונקור הצדיק את ההרעשה של דמשק - עיר בלתי נצורה ובלתי כובנה. הוא סתיחס בבוז לתנועה הערבית שבא"י. זוהי תנועה ? כשהיה בלפור בארץ - מי סידר הפגנה ? רק אנו הסורים. הפלשתינאים שחקו ככלבים. התנועה בסוריה מנוהלת ע"י הבורגנות. האצילים הם נגד, כפוחים לצרפת. סחאמצים למשטש את הנגודים הדתיים שבין המושלימים והטורים, אבל הדבר קשה מאוד. המנהיגים, אם כי אינם דתיים, סוכרתים להראות בפני ההמון כנאמנים לדת, אחרת ישסו בהם את ויקוסמו נגדם את ההמון הקשור למסורת. אחוי הקרעים הלאומיים הוא מפני זה קשה, כי הסורים נחלקים לחמון קהלות ועדות. שאלת התנוך והדת.

בבית הספר מעוררת ניגודים בין הקדוח, בכל זאת יש התקדחות. כוח  
חדת חולך ונחלש. מרכז התקדמות היא במצרים. משם באה ההשפעה הספרותית,  
הסדקית והפוליטית.

ישיב בחסון  
22 ביולי  
יום ב'

בשבע בבוקר הקיצותי - ומצאתי שאנו עוגנים כבר נזמן  
בנסל. רוב הנוסעים כבר לא היו באניה. בעשר פחות חמשה כבר  
החרקתי סרטיל ברכבת המהירה החולכת פריסה. סתחילה אמרתי לנסוע  
בדרך הקצרה לבל ין - דרך שטרסבורג, אולם נחברר שלסטרסבורג אין  
רכבת אלא לפנות ערב, וכשראיתי שיש רכבת סיד לפריס - מהרתי ונסעתי.  
בעשר וחמשה בערב, ברגע הנוער, הייתי כבר בתחנת ליון בפריס.  
החלטתי להשאר ללון בפריס.

ס"ו בחסון  
24 ביולי  
יום ד'

בשש ועשרים לפנות ערב אחסול נסעתי לקלן. רכבת ישר  
לברלין יש רק בערב, והחלטתי להקדים. בלייג' הוטל עלי לחכות  
שתי שעות וחצי עד רכבת חדשה לקלן. בשש לפנות בוקר הגעתי לקלן,  
וכעבור שעה נזדמנה רכבת לברלין, ובארבע וחצי הגעתי לתחנת זואו.